

Înminunarea caisului înflorit

Gerra Orivera

* ca o împărtășanie – eflorescențe oculte*
-- dedicată lui C.A. --

în fiecare zi organizez pelerinaje la izvoare
forez în roca apei labirinturi astrale tu râzi și golești căușul
palmei de întrebări greieri melomani coboară agale
docti își pun monoclu de fulger (argintiu sau albastru) încep să cerceteze învoalte
octave cum se fac simfonii pe corzi de supernove sau cum se scoate
un do major din clapeta abisului perfecțiunea se cere șlefuită
în ochiul furtunii înțelepciunea este curajul de-a te-arunca în tine fără
plasă de siguranță înflorirea lotusului pe limbă se plătește în morți aurii cu vibhuti
pe unghii întorci focul în rădăcină eu îmbrac sacerdotală haină
inițiez ritualice jertfe capul meu pe tipsie e pașaport de intrare într-un eu ce se-nghite
pe sine până dispare

ardentele căutărilor dezleagă alb gordiene în primăvara eternă

pe aripa unui flutur
urcă linia destinului sau a pietrei curgătoare
aerul dintre noi începe să țipe dacă nu-i înnodăm pulsațiile-n camera sacră a inimii
buzele freamătă suprapun fotogramele unui sărut ca un cântec de lebedă
mâinile ni s-au topit căutând să-i despartă valul
din noi doar oceanul de flăcări inspiră clipei vibrația Părinte
critica rațiunii pure ni-i catarg în furtună (nu strică niciodată un spărgător de gheață
prin deșerturile gobi prorocitele ierni galactice din genunchii mei sunt expulzate)
în afară nimicul zadarnic scurmă cununi de pistile ni-s măruntaiele
frământate de vulturi foalele veșniciei ne umflă vertebrele
vestală fantastă mă dăruiesc refuzându-mă
te decojesc ziua de pe falangele inimii saturate-s nopțile în pulsații magice
ai asudat destul (ajungă-ți iubite) să împingi pereții realului
mai aproape de mister caii apocaliptici duc în crupă adevărul unic în copite
cavalcadele caisului stârnesc iureș în artere gem țipă
râd sălbatec înfloriri stranii
orgasmice erupții în sânge clorofilă de ceruri

gheizere tainice îmi parcelează atomii lacrima își numără ca pe mătânii veșniciile
tăcerea sculptează troițe-n răscruci

policolore străluciri în diademă îmbogățesc vibratil
cosițele iată iubite cât de frumos cotropesc sub urieșească putere
chemările ancestralelor vieți m-au întrupat
arterele tale-s brățări sunătoare gleznei piruetele mele
îți leagă suflarea de infinit

hipnoptice mi-s lunecările carnea ta supusă își modulează odihna
ca să se-ncapă expiri inspiri dai drumul timpului din chingă
îți aduni smerit ochii din mine
să nu te prindă caișii prea verde tragi storul unui hiatus
te-ascunzi la vedere temporizezi amâni

cunoști prea bine imploziile al căror cod e lumina celestă
dar cochetezi umbrei dintr-un spirit de frondă

mereu aștepti următoarea înflorire care va fi mai
și încă
următoarea desigur nu asta
e prea devreme o viață e prea puțin desăvârșirii visate
îți spui nesigur ronțându-mi absent nervurile

"las arca ta" - spune Părintele - "să eşueze în trunchiul ei de cais înflorit
ca universul să se poată începe în tine
o eternitate mai sus!"